

У семінарії духовній,
 Мов у Христовій чаші повній,
 Вдоволення і радість тиха,
 Ні шуму, ні грижі, ні лиха!

В годині пізній і поранній
 Час гладко тут пливе вовіки,
 Як з молока і меду ріки
 Пливуть в землі обітованній.
 Тут стежка пряма і постійна,
 Наука — чисте слово боже,
 Ума змити тут не може
 Проклята м и с л ь революційна.
 Вже ж ті благаю часть ізбрали,
 Що бурі світа понехали,
 Повергли шлях блудний, гріховний
 І, з серцем тихим, нелукавим,
 Ходити вчаться шляхом правим
 У семінарії духовній!

Ось, бач, літорості духовні
 Із лекцій, слів господніх повні,
 Вернулись. Мов голодне стадо,
 Вони, аж скачучи, так радо
 До семінарського порога
 Тісняться. Коритарі темні,
 Брудні, вонючі, неприємні —
 Важка до доброго дорога!
 Зате благая ціль чекає!
 Вже дзвоник голосно скликає,
 Пищить десь геть там, мов з безодні:
 «Прийдіть до мене, всі голодні,
 Прийдіть, прагнущі! Я в спокою
 Вас нагодую і напою!»

І ось ідуть купками, в парі...
 Гримлять і стогнуть коритарі,
 Сміються, гомонять алюмни —
 Таж їсти йдуть, а не до трумни!

В великій залі рефектарській,
 Мов у якій маштарні царській,
 Столи дубові і ослони,
 Лиш стіни чорні, як ворони,
 Верства болота на помості,
 Та не горді тутешні гості!
 Щоб в місці много і смачного —
 До брудів діла їм немного.

Вже всі зійшлися діти божі:
Хлоп в хлопа всі, охочі, гожі,
Рум'яні, крепкі і здорові,
Мов дуб при дубі у діброві.
І вже відмовили молитву,
Вже й узброїлися на битву:
В руках ножі, і вилки, й ложки,—
І всі ждуть ворога, ждуть миски,
Щоб кинутись на ню з розгону
І сокрушати без пардону.

«Ануге, братіє, дерзайте
І плоть волову умерщвляйте!» —
Пронісся оклик над столами,
І захрустіли під ножами
Волові шницлі; рвана, тята,
Хрумтіла у зубах салата,
І радувались серця в бозі,
Що шницель був у добрім сосі.

Аж ось остатня брань ворожа
Валить: се двигає сторожа
Великі миски з пирогами...
«Лиш сміло, браття! Господь з вами!
Рвіть навожденіє мізерне,
Най відси вже живе не верне!
Вилками люто пробивайте,
В сметану, в масло потопляйте!
Аж решту як зметем послідну,
То заспіваєм піснь побідну».

І бог поміг борцям. Їх смілий
Скінчився бій: всі їли, їли,
Аж в мисках пирогів не стало.
Ще сей та той проворкнув: «Мало»,—
Та в кухні люди там твердії,
І більш дістать нема надії.

Тоді всі з місця повставали,
Духовну пісню заспівали:
«Царю небесний, духу правий,
Усюди сущий, повний слави,

Всіх благ скарбниче, живодавче,
Прийди до нас і жий в нас завше,
Єпаси нас від всіх змаз і кари
І дай нам стравить тії дари!»

Скінчивши співи ідеальні,
Повиходили із ідальні
І потягли в свої нумера,—
Що ж там робитимуть тепера?

Отут в тиші несамовитій
Хропуть алюмни, мов побиті,
І своїм храпанням, як знають,
Господню славу возвіщають.
Онті знов столик обступили
І фербля ріжуть, що є сили,
Що хоч позбутись і сорочки:
В руках їх кепські образочки,
Між ними слів, розмов немого,
Лиш «блінд», і «пас», і «без одного»
Та другі оклики чудесні
Свідчать перед людьми і богом,
Що се не тварі безсловесні.
Он там знов у однім нумері
Співають, затуливши двері,
Виводять гучно: «Козак пана»
І «Дай, дівчино, нам шампана!»

Затее на четвєртім році
Ні сонність не тяжить на оці,
Ні пісні не лунають скочні —
Там люди старші і статочні,
Що швидко мури ті покинуть,
Що швидко, мов орли, полинуть
В життя громадське, до роботи:
З них повиходять патріоти,
Отці, борці, підпори трону,
Підпори віри і закону.
Тож про будущії надії,
Про плани й замисли важкії,
Про бої й жертви грандіозні
Тут йдуть розмови серіозні.
Важка іде духова праця:
Вони хлопістики учаться.